

Sygn. akt: III U 522/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2013 r. w O.

sprawy z odwołania K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania K. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 20.02.2013r. **znak** (...) -1/20/SER

orzeka:

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 522/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20.02.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił K. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

K. M. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę. Odwołujący nie zgadzał się z ustaleniami Komisji Lekarskiej ZUS, która uznała go za zdolnego do pracy w przeciwieństwie do Lekarza Orzecznika ZUS. Zdaniem odwołującego w dalszym ciągu jest osobą schorowaną bez możliwości na wyleczenie.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie z uwagi na fakt, iż Komisja Lekarska ZUS w swoim orzeczeniu ustaliła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją z dnia 15.07.1998r. K. M. uzyskał uprawnienia do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w oparciu o przepisy ustawy z dnia 14.12.1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin na okres od 28.06.1998r.

do 30.06.1999r. Następnie prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy było przedłużane do dnia 31.07.2004r. Po tym ZUS decyzją z dnia 27.07.2004r. przyznał K. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.08.2004r. do dnia 31.07.2005r. K. M. wniósł odwołanie od tej decyzji i w wyniku tego odwołania Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 2.12.2004r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.08.2004r. do dnia 31.07.2005r. Następnie ZUS sukcesywnie przedłużał K. M. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Ostatnim okresem, na który przyznano odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, był okres od dnia 01.12.2010r. do dnia 31.12.2012r.

W związku z upływem okresu, na jaki została przyznana renta odwołującemu, złożył on wniosek o ustalenie tego prawa na dalszy okres. W związku z tym ZUS skierował K. M. na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w swoim orzeczeniu z dnia 17.01.2013r. ustalił, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy na okres do dnia 31.01.2014r. Od tego orzeczenia zarzut wadliwości zgłosił zastępca Głównego Lekarza Orzecznika ZUS. W związku z tym sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 12.02.2013r. ustaliła, że K. M. nie jest niezdolny do pracy.

Wobec powyższych ustaleń organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Zgodnie z art.61 w/w ustawy – prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy. Osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje, według art.59 ust. 1 powołanej ustawy, renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała (pkt 1), lub renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (pkt 2).

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 w/w ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Skuteczność odwołania K. M. uzależniona była od ustalenia czy jest on w dalszym ciągu osobą niezdolną do pracy.

Celem ustalenia tej okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii i diabetologii jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującego.

Biegli sądowi po przeprowadzeniu oględzin wnioskodawcy oraz zapoznaniu się z jego dokumentacją medyczną rozpoznali u niego schorzenia w postaci: stanu po odległym w czasie leczeniu operacyjnym wypadniętego jądra miażdżystego L4-L5 z niedowładem nerwu strzałkowego prawego, cukrzycę typu II dobrze kontrolowaną oraz hypercholesterolemię.

Zdaniem biegłych stwierdzone schorzenia nie czynią odwołującego niezdolnym do wykonywania pracy zarobkowej.

Biegli w uzasadnieniu swojego stanowiska stwierdzili, że zmiany zwyrodnieniowo- dyskopatyczne kręgosłupa u 59-letniego badanego wymagają systematycznego leczenia oraz okresowej rehabilitacji. Jednak leczenie operacyjne wypadniętego jądra miażdżystego L4-L5 przyniosło oczekiwany efekt terapeutyczny, mimo powikłania pod postacią niedowładu nerwu strzałkowego prawego, do którego to ubytku czynnościowego wnioskodawca w stopniu zadowalającym się zaadaptował. Brak osłabienia u odwołującego siły mięśniowej, istotnego ograniczenia ruchomości w obrębie kończyn górnych i dolnych powoduje, że brak jest postaw do orzeczenia niezdolności do pracy z powodów ortopedycznych i neurologicznych. Biegli stwierdzili, że odwołujący w przypadku zaostrzeń objawów chorobowych okresowo wymaga leczenia rehabilitacyjnego, a nawet farmakoterapii w ramach ZLA, ale pracę zarobkową na dotychczasowym stanowisku może wykonywać. Nadto stwierdzili, że cukrzyca typu II leczona doustnie lekami

hipoglikemicznymi wymaga ścisłego stosowania diety oraz okresowej kontroli w poradni diabetologicznej. Natomiast nietrzymanie zwieraczy nie było rozpoznawane u odwołującego w następnych pobytach w szpitalu po leczeniu operacyjnym wypadniętego jądra miazdzystego (k.16-18).

Do tak brzmiącej opinii zastrzeżenia złożył odwołujący w piśmie z dnia 24.06.2013r. (k.24). K. M. wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych. Stwierdził bowiem, że biegli nie zbadali go. Ponadto nie zgadzał się z twierdzeniami biegłych, że ograniczenie ruchomości kończyn dolnych nie powoduje niezdolności do pracy w przypadku, gdy przez ostatnie 15 lat schorzenie to stanowiło podstawę orzekania o niezdolności od pracy. Odwołujący zwrócił ponadto uwagę na pominięcie przez biegłych występującej u niego dyskopatii C-5 i C-6 oraz pominięcie badania, które było przeprowadzone w 2005r., a które potwierdza problemy z nietrzymaniem moczu i stolca, które to problemy wystąpiły po leczeniu operacyjnym. Odwołujący wspominał również o pominiętych przez biegłych chorobach tj. cukrzyca, hipercholesterolemii, które ograniczają jego możliwości wykonywania pracy, a także, że jego ostatnie zatrudnienie przypada w zakładzie pracy chronionej i pozbawienie uprawnień rentowych może skutkować ustaniem zatrudnienia ze względu na utratę orzeczonej niepełnosprawności. Nadto dołączył dodatkową dokumentację lekarską (k.26).

Sąd uwzględnił wniosek odwołującego i dopuścił dowód z opinii innego biegłego ortopedy, neurologa i diabetologa.

Kolejny zespół biegłych sądowych po przeprowadzeniu badań podmiotowo- przedmiotowych odwołującego rozpoznał u niego schorzenia w postaci: zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z dyskopatią, stan po operacji wypadniętego dysku na wysokości L5-S1 w 1998r., przetrwały niedowład nerwu strzałkowego po stronie prawej, zespół bólowy kręgosłupa szyjnego w przebiegu dyskopatii C3 do C5 oraz cukrzycę typu II.

Biegli uznali jednak, że stwierdzone schorzenia nie powodują całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu swojego stanowiska biegli wskazali, że z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego w 1998r. odwołujący miał wykonany zabieg operacyjny na wysokości L5-S1. Dolegliwości bólowe po zabiegu zmniejszyły się pomimo, że nadal utrzymuje się porażenie nerwu strzałkowego po stronie prawej. Ponadto biegli stwierdzili, że obecnie oprócz dolegliwości bólowych w zakresie kręgosłupa lędźwiowego występują bóle kręgosłupa szyjnego. Uznali jednak, że w przypadku nasilenia dolegliwości bólowych wskazane jest leczenie farmakologiczne i rehabilitacyjne w ramach czasowej niezdolności do pracy. Stwierdzili także, że cukrzyca typu II leczona dietą i lekami doustnymi przeciwko cukrzycowym jest dobrze wyrównana bez powikłań cukrzycowych i nie powoduje niezdolności do pracy. Biegli podnieśli, że badania wskazały zaburzenia zwieraczy - nietrzymanie moczu z przyczyn zwieraczowych. Jednakże żadna ze wskazanych chorób i dolegliwości nie powoduje zdaniem biegłych niezdolności do pracy (k.37-38).

Żadna ze stron postępowania nie wniosła zastrzeżeń do tak brzmiącej opinii ani nie złożyła wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych lub opinii uzupełniającej.

W ocenie Sądu należało podzielić wywody i wnioski zawarte w opiniach obu zespołów biegłych. Wnioski biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu i oględzinach odwołującego się oraz analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych oraz w toku postępowania przed Sądem. Wydane przez biegłych opinie poparte zostały logiczną argumentacją, biegli wskazali wszystkie występujące u odwołującego schorzenia i nie pominęli żadnego z nich. Oba zespoły biegłych nie znalazły podstaw, by uznać K. M. za częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy. Oba zespoły biegłych swoje wywody poparły logicznymi i analogicznymi wnioskami, uznając odwołującego za zdolnego do pracy. Subiektywne przekonanie ubezpieczonego, że jego schorzenia uniemożliwiają mu wykonywanie pracy zarobkowej, nie znalazło potwierdzenia w dowodach zgromadzonych w sprawie.

Zarzuty odwołującego do pierwszej opinii, że biegli nie zbadali go - są nietrafne. Biegli z racji wykonywania zawodu lekarza posiadają wiedzę specjalistyczną wymaganą dla ustalenia okoliczności świadczących o niezdolności do pracy odwołującego, jednak nie można ich pracy jako biegłych sądowych utożsamiać z wykonywaniem zawodu lekarza danej specjalizacji. Biegli sądowi w tego typu sprawach wydają opinię na podstawie analizy przedłożonej

dokumentacji medycznej, zawierającej również wyniki badań. Natomiast badanie odwołującego ma jedynie charakter pomocniczy przy wydaniu opinii. Ich rolą nie jest diagnozowanie schorzeń stron, lecz opis rodzaju występujących (zdiagnozowanych schorzeń), stopnia ich zaawansowania i nasilenia, związanych z nimi dolegliwości stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku, biegli nie zastępują lekarzy, a jedynie ograniczają się do ustalenia kwestii niezdolności do pracy odwołującego się (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 28.05.2013r., III AUa 218/13).

Podkreślić także należy, że pobieranie przez odwołującego przez okres 15 lat renty, nie jest samoistną podstawą do przedłużania prawa do tej renty na dalszy okres w sytuacji, gdy aktualnie stan zdrowia odwołującego nie uzasadnia już ani całkowitej ani częściowej niezdolności do pracy. Biegli szczegółowo odnieśli się do każdego ze schorzeń odwołującego i uznali, że aktualnie żadne z nich ani wszystkie razem nie czynią go osobą niezdolną do pracy. Dolegliwości bólowe związane z kręgosłupem, które stanowiły uprzednio podstawę do uznania odwołującego za osobę niezdolną do pracy, w chwili obecnej zmniejszyły się, zabieg operacyjny przyniósł oczekiwany rezultat terapeutyczny.

W myśl art.61 w/w ustawy - tylko dalsze istnienie niezdolności do pracy warunkuje możliwość przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Z uwagi na fakt, że odwołujący przez długi okres pobierał rentę – Sąd, po uznaniu przez pierwszy zespół biegłych, że odwołujący jest zdolny do pracy - dopuścił dowód z opinii innego zespołu biegłych celem ponownej oceny stanu zdrowia K. M.. Jednakże ocena drugiego zespołu biegłych była analogiczna.

Przy rozstrzygnięciu tej sprawy Sąd miał na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Ograniczenie samodzielności sądu w zakresie dokonywania ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, wynikające z art. 278 § 1 k.p.c. obejmuje również ocenę wzajemnego powiązania ustalonych schorzeń i skutków tych relacji oraz stosowanych procedur leczniczych dla ustalenia przesłanki całkowitej niezdolności do pracy (I UK 138/09, LEX nr 570122). Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

Mając powyższe na uwadze oraz dysponując dwiema opiniami, z których wynika, że odwołujący nie jest już aktualnie osobą niezdolną do pracy, Sąd uznał że odwołujący nie spełnia ustawowych wymogów warunkujących prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący ma 59 lat. Nie utracił kontaktu z rynkiem pracy, bowiem przebywając na rencie, zatrudniony był przez znaczny okres, bo od dnia 01.01.2008r. jako dozorca. Wprawdzie jest to zakład pracy chronionej, lecz praca dozorca wymaga wykonania określonych czynności i odwołujący pomimo swych schorzeń – mógł je wykonywać.

Mając to wszystko na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie K. M..